

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 27/2017-24

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 21. marca 2017 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta a zo sudkyne Jany Baricovej a sudcu Rudolfa Tkáčika v konaní o sťažnosti [REDACTED], zastúpeného Advokátskou kanceláriou SLAMKA & Partners s. r. o., Radlinského 1735/29, Dolný Kubín, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Róbert Slamka, ktorou namieta porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Námestovo v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Er 302/2009, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDACTED] na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Námestovo v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Er 302/2009 porušené boli.

2. Okresnému súdu Námestovo p r i k a z u j e , aby v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Er 302/2009 konal bez zbytočných priet'ahov.

3. [REDAKOVANÉ] p r i z n á v a finančné zadosťučinenie v sume 300 € (slovom tristo eur), ktoré je Okresný súd Námestovo p o v i n n ý vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Okresný súd Námestovo j e p o v i n n ý uhradiť [REDAKOVANÉ] trovy konania v sume 363,79 eur (slovom tristošesťdesiattri eur a sedemdesiatdeväť centov) na účet jeho právneho zástupcu Advokátskej kancelárie SLAMKA & Partners s. r. o., Radlinského 1735/29, Dolný Kubín, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením sp. zn. III. ÚS 27/2017 z 10. januára 2017 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Námestovo (ďalej aj „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Er 302/2009 (ďalej aj „namietané konanie“).

2. Zo sťažnosti vyplýva, že namietané konanie začalo podaním návrhu na vykonanie exekúcie 7. mája 2009 na okresnom súde, kde je vedené pod sp. zn. 5 Er 302/2009. Sťažovateľ je v procesnom postavení povinného. Dňa 10. novembra 2010 podal sťažovateľ

okresnému súdu návrh na zastavenie exekúcie, o ktorom okresný súd rozhodol uznesením zo 16. decembra 2010 tak, že exekúciu vyhlásil za neprípustnú a v celom rozsahu ju zastavil. Krajský súd v Žiline (ďalej aj „krajský súd“) na odvolanie oprávneného uznesením sp. zn. 7 CoE 91/2011 z 27. septembra 2011 rozhodnutie okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Ako sťažovateľ uviedol, *„od uvedeného uznesenia Krajského súdu v Žiline Okresný súd Námestovo Uznesením zo dňa 15.11.2013 pripustil zmenu oprávneného“*, do dnešného dňa však o návrhu sťažovateľa na zastavenie exekúcie právoplatne nerozhodol. Okresný súd tak podľa názoru sťažovateľa *„vo veci samej minimálne päť (5) rokov nekoná a svojou pôsobnosťou neprispel k odstraňovaniu právnej neistoty sťažovateľa spôsobom, ktorý od neho ako štátneho orgánu bolo možné očakávať... sťažovateľ žije v neistote, čím dochádza k porušeniu práv sťažovateľa na prejednanie resp. vybavenie veci bez zbytočných prieťahov a práva na spravodlivý proces“*.

3. Na tomto základe sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd podľa čl. 127 ústavy vyslovil, že postupom okresného súdu v namietanom konaní bolo porušené jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Zároveň navrhol prikázať okresnému súdu konať bez zbytočných prieťahov, priznať mu finančné zadosťučinenie v sume 20 000 € a náhradu trov konania.

4. Okresný súd sa na základe výzvy ústavného súdu vyjadril k sťažnosti prípisom sp. zn. Spr 52/17 zo 6. februára 2017, ktorý bol spolu s vyžiadaným spisom doručený ústavnému súdu 13. februára 2017. V rámci opisu priebehu doterajšieho konania predsedníčka okresného súdu uviedla, že po rozhodnutí Krajského súdu v Žiline o odvolaní oprávneného (uznesenie sp. zn. 7 CoE 91/2011 z 27. septembra 2011), ktorým bolo rozhodnutie okresného súdu zrušené a vec vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie, bol súdny spis predložený vyššiemu súdnemu úradníkovi, ktorý *„vydal pokyn na vrátenie exekútorského spisu súdnemu exekútorovi a založenie spisu na dlhodobú lehotu“*. Tento postup bol predsedníčkou okresného súdu vyhodnotený ako nesprávny, pretože *„pôvodné rozhodnutie prvostupňového súdu bolo zrušené a o návrhu povinného na zastavenie*

exekúcie tak nebolo rozhodnuté“. Okrem toho uviedla, že „*Po podaní sťažnosti sťažovateľa na postup Okresného súdu Námestovo v predmetnej exekučnej veci, ktorá sťažnosť bola vybavovaná predsedníčkou krajského súdu a evidovaná je na tunajšom súde pod Spr 4598/16, bolo zistené, že došlo k strate spisu, v dôsledku čoho predsedníčka súdu opatrením č. 24 zo dňa 21.12.2016 vydala pokyn na vykonanie kontroly kancelárií a nájdenie spisu pred začatím jeho rekonštrukcie podľa § 198 a nasl. Vyhl. 543/2005 Z.z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné sudy, krajské sudy, Špecializovaný trestný súd a vojenské sudy. Spis bol nájdený dňa 27.12.2016. Po oboznámení sa s obsahom spisu zákonný sudca vydal uznesenie pridržiavajúc sa intencií zrušujúceho uznesenia krajského súdu a o návrhu rozhodol uznesením č.k. 5Er/302/2009-137 zo dňa 28.12.2016, ktoré bolo odosielané účastníkom konania až 3.2.2017 z dôvodu predloženia exekučného spisu predsedníčke krajského súdu na vybavenie sťažnosti, nakoľko zákonná sudkyňa v konaní je predsedníčkou okresného súdu.*

Na základe vyššie uvedeného je zrejmé, že o návrhu povinného (sťažovateľa) sa nekonalo v období od 14.11.2011 (kedy bol spis vrátený z krajského súdu) až do 28.12.2016 (rozhodnutie), čo bolo spôsobené nesprávnym postupom vyššieho súdneho úradníka v predmetnom konaní.“.

Zároveň predsedníčka okresného súdu oznámila, že súhlasí s upustením od ústneho pojednávania.

5. Ústavný súd 13. februára 2017 zaslal vyjadrenie okresného súdu právnomu zástupcovi sťažovateľa s možnosťou zaujatia stanoviska v lehote 7 dní od doručenia prípisu (prípis bol doručený 16. februára 2017). Zároveň ho požiadal o oznámenie, či trvá na konaní verejného ústneho pojednávania s predpokladom jeho súhlasu pre prípad, že sa nevyjadrí. V určenej lehote, ktorá uplynula 23. februára 2017, sťažovateľ ústavnému súdu svoje stanovisko nedoručil.

6. Ústavný súd z predloženého spisu okresného súdu vedeného pod sp. zn. 5 Er 302/2009 zistil, že vo veci až dosiaľ boli vo vzťahu k predmetu sťažnosti (konanie o návrhu na zastavenie exekúcie) vykonané tieto relevantné procesné úkony:

- 10. november 2010 - okresnému súdu bol doručený návrh povinného na zastavenie exekúcie,
- 16. december 2010 - okresný súd rozhodol o návrhu povinného tak, že exekúciu vyhlásil za neprípustnú a túto zastavil,
- 11. január 2011 - okresnému súdu bolo doručené odvolanie oprávneného,
- 17. január 2011 - okresný súd zaslal odvolanie povinnému a súdnemu exekútorovi na vyjadrenie,
- 27. január 2011 - okresnému súdu bol doručený návrh oprávneného na zmenu účastníka konania,
- 18. február 2011 - okresnému súdu bolo doručené vyjadrenie povinného k odvolaniu,
- 20. apríl 2011 - okresný súd predložil spis krajskému súdu,
- 27. september 2011 - krajský súd rozhodol o odvolaní oprávneného tak, že rozhodnutie okresného súdu zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie,
- 14. november 2011 - spis vrátený okresnému súdu,
- 4. október 2013 - výzva okresného súdu adresovaná právnenému zástupcovi oprávneného na predloženie výpisu z obchodného registra pre účely rozhodnutia o návrhu na zmenu účastníka konania,
- 15. november 2013 - okresný súd rozhodol o návrhu oprávneného na zmenu účastníka konania na strane oprávneného,
- 28. december 2016 - okresný súd rozhodol o návrhu povinného na zastavenie exekúcie.

7. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania upustil od ústneho pojednávania v danej veci, pretože dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

8. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Sťažovateľ sa sťažnosťou domáhal vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov, a súčasne sa domáhal aj vyslovenia porušenia svojho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

10. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07, IV. ÚS 90/2010).

11. Pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie označených práv vychádza ústavný súd zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04). Uvedené platí aj vo vzťahu k osobe, voči ktorej je nárok uplatnený.

12. Základnou povinnosťou súdu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník konania obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

13. Táto povinnosť súdu vyplývala do 30. júna 2016 z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazoval, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 prvej vety OSP, podľa ktorej len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá. V súčasnosti od 1. júla 2016 tieto povinnosti vyplývajú zo zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), najmä z čl. 17 CSP, podľa ktorého súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným priet'ahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb.

14. V súvislosti so svojou rozhodovacou činnosťou ústavný súd už vyslovil, že právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov súdom sa vzťahuje aj na konanie o výkon rozhodnutia a rozhodovanie súdu v exekučnom konaní (III. ÚS 15/03, III. ÚS 229/04), keďže nútený výkon súdnych a iných rozhodnutí vrátane súdnej exekúcie podľa zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „exekučný poriadok“) je súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (II. ÚS 143/02, IV. ÚS 292/04), pričom ústava v čl. 48 ods. 2 takéto konania z povinnosti súdov konať bez zbytočných priet'ahov nevyníma.

15. Judikatúra ústavného súdu sa ustálila i v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu, a to najmä podľa týchto troch základných kritérií: právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu (napr. I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou ESLP ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií postupoval aj v danom prípade.

16. Pokiaľ ide o kritérium právnej a faktickej zložitosti veci, ústavný súd konštatuje, že posudzované konanie je exekučným konaním, v ktorom okresný súd realizuje svoje rozhodovacie právomoci v súlade s Exekučným poriadkom. Rozhodovanie o návrhu na zastavenie exekúcie v rámci exekučného konania patrí k štandardnej agende všeobecných súdov, a preto ho nemožno hodnotiť ako zložité. Ani v posudzovanej veci nešlo o skutkovo komplikovanú záležitosť, ktorá by vyžadovala osobitný prístup exekučného súdu. Prieťahy v konaní na okresnom súde preto nie je možné považovať za dôsledok vyvolaný právnou alebo skutkovou zložitou prejednávanej veci. Napokon, ani okresný súd vo svojom vyjadrení k sťažnosti nepoukázal na mimoriadnu zložitú napadnutého konania, ktorá by ospravedlňovala jeho doterajšiu dĺžku.

17. Ďalším kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či v napadnutom konaní došlo k zbytočným prieťahom, bolo správanie sťažovateľa ako účastníka exekučného konania v postavení povinného. Ústavný súd z obsahu zapožičaného spisu okresného súdu nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by bolo možné pripísať na ťarchu sťažovateľa v súvislosti s doterajšou dĺžkou napadnutého konania alebo spomalením jeho priebehu. Ani predsedníčka okresného súdu vo vyjadrení k sťažnosti na takéto skutočnosti nepoukázala. Na druhej strane je však potrebné prihliadnuť na fakt, že od 21. novembra 2011, keď bolo sťažovateľovi doručené uznesenie krajského súdu o zrušení rozhodnutia okresného súdu a vrátení veci na ďalšie konanie, prakticky až do 2. decembra 2016, keď podal sťažnosť predsedníčke okresného súdu na prieťahy v konaní (a súčasne i ústavnú sťažnosť, pozn.), sa o svoju vec vôbec nezaujímal (*vigilantibus iura*), čo ústavný súd zohľadnil pri rozhodovaní o výške priznaného finančného zadosťučinenia.

18. V postupe okresného súdu ako tretieho kritéria pre posúdenie porušenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov ústavný súd zistil jeho nečinnosť v uvedenom období, t. j. od doručenia rozhodnutia krajského súdu o podanom odvolaní účastníkom exekučného konania (21. novembra 2011) do opätovného rozhodnutia okresného súdu o návrhu povinného na zastavenie exekúcie (28. decembra 2016). Hoci Exekučný poriadok nestanovuje pre rozhodnutie o takomto návrhu osobitnú lehotu, rozhodnutie o ňom po viac ako 5 rokoch je nepochybne zbytočným prieťahom okresného

súdu. Uvedené napokon pripustil aj samotný okresný súd, pričom ústavný súd z vyžiadaného súdneho spisu nezistil žiadne odchýlky od chronológie procesných úkonov, ktorú uviedol vo svojom vyjadrení. Nemožno tiež opomenúť, že v rámci uvedeného obdobia okresný súd rozhodoval (2 roky, pozn.) o návrhu oprávneného na zmenu účastníka konania, návrh povinného však v dôsledku svojej nesústredenej činnosti ponechal bez povšimnutia.

19. Na základe uvedeného dospel ústavný súd k záveru, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Er 302/2009 porušené boli (bod 1 výroku nálezu).

III.

20. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy druhej vety ak porušenie práv alebo slobôd podľa čl. 127 ods. 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

21. O návrhu povinného na zastavenie exekúcie okresný súd rozhodol počas konania pred ústavným súdom uznesením č. k. 5 Er 302/2009-137 z 28. decembra 2016. Skutočnosť, že proti uzneseniu súdu prvej inštancie, ktorým bol návrh povinného na zastavenie exekúcie zamietnutý, podal 23. februára 2017 povinný odvolanie, ako i skutočnosť, že okresný súd o nároku na náhradu trov konania (§ 262 ods. 1 CSP) nerozhodol, viedli ústavný súd k tomu, aby prikázal okresnému súdu konať v namietanom exekučnom konaní bez zbytočných prietáhov (bod 2 výroku nálezu).

22. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'účinenie.

23. Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

24. Sťažovateľ žiadal o priznanie finančného zadosťučinenia v sume 20 000 € ako náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch z dôvodu „*doteraz neukončeného súdneho konania trvajúceho cez sedem (7) rokov*“.

25. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04). Podľa názoru ústavného súdu v tomto prípade prichádzalo do úvahy priznanie finančného zadosťučinenia. Pri určení finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných ESĽP, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

26. Pri ustálení sumy finančného zadosťučinenia ústavný súd prihliadal na doterajšiu dĺžku napadnutého exekučného konania a v rámci neho rozhodovanie okresného súdu o návrhu povinného na zastavenie exekúcie a na mieru zavinenia okresného súdu na vzniknutých preťahoch v posudzovanom konaní. Vzal však do úvahy i konkrétne okolnosti daného prípadu, najmä skutočnosť, že sťažovateľ si v zmysle zásady „*vigilantibus iuris*“ dostatočne nestrážil svoje práva (bod 17). S ohľadom na uvedené považoval ústavný súd za primerané priznať sťažovateľovi finančné zadosťučinenie v sume 300 € podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde (bod 3 výroku nálezu).

27. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému

účastníkovi konania jeho trovy. Právny zástupca sťažovateľa vyčíslil trovy konania sumou 363,79 € za dva úkony právnej služby.

28. Ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní trov konania zistil, že uplatnená suma za dva úkony (prevzatie a prípravu zastupovania a podanie ústavnej sťažnosti) je vyčíslená v súlade s vyhláškou Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov, preto boli trovy právneho zastúpenia priznané v požadovanej sume 2 x 143 eur, 2 x režijný paušál 8,58 eur, k čomu bola pripočítaná 20 % DPH (bod 4 výroku nálezu).

29. Úhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 CSP).

30. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. marca 2017